

EMILY
BOLDOVÁ

STŘÍBRNÉ PERUTĚ

DĚDIČKA SVĚTLA

 P R E S S

Stříbrné perutě

Dědička světla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Emily Boldová

Stříbrné perutě: Dědička světla – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Emily Boldová

Stříbrné perutě

Emily Boldová

Stříbrné perutě

Dědička světla

 P R E S S

Prolog

Londýn

Hladina leknínového jezírka se přede mnou leskla jako černý samet. V mírných vlnkách se zrcadlilo tekuté zlato hvězd. Byla to noc jako stvořená pro magii, ale bolest, která mě hrozila rozervat na kusy, v sobě nic magického neměla. Byla opravdová. Tak opravdová, až mi zas připadala téměř neskutečná. Měla jsem dojem, jako by to byly už celé hodiny, co jsem se uchýlila do toho prokletého pavilónu. Mramorové sloupy zdobily bytosti podobné andělům, rozprostíraly nade mnou rozložitá křídla, sledovaly mě očima.

Zaryla jsem prsty do trávy vlhké perlami rosy. Z hrdla mi znovu vyšel výkřik raněného zvířete. Schoulila jsem své chvějící se tělo na zem, příliš slabá, abych mohla jít, příliš slabá, abych zůstala stát. Vůně země mě obklopila, jako bych se z ní zrodila. A vlastně to tak bylo. Cítila jsem krev, jak mi teplá plyne po zádech, cítila jsem tlak, který mi hrozil zlomit páteř, a smrtelný strach, který mi svíral srdce jako ledový spár a připravoval mě o dech.

Myslela jsem, že jsem tady v bezpečí, ale spatřila jsem nad sebou stín ještě dříve, než se změnilo ovzduší.

Už jsem tu nebyla sama.

Celým tělem mi projel trýznivý, horoucí blesk. Vzepjala jsem se, chtěla utéct, zmizet co nejdál od toho, co mě čekalo, ale už jsem neměla žádnou moc nad vlastním tělem.

„Neměj strach, Thorn.“ Šeptem vyřčená slova dokázala k mému bolestí zamlženému rozumu sotva proniknout. „Jsem s tebou.“

Ten hlas, rozhodný, ale na muže neobvykle jemný, mě zahalil jako hřejivá příkrývka. Bolest zůstávala stejně silná, a přece mě jeho blízkost jakýmsi nevysvětlitelným způsobem uklidňovala. Věděla jsem, že je to jen klam, ale neměla jsem dost sil proti němu bojovat. Byla jsem ztracená.

„Jsem tu vždy, když mě potřebuješ, Thorn,“ zašeptal znovu těsně u mého ucha. Jeho dech mě pohladil po tváři a na mé tělo se přeneslo jeho teplo.

Stříbrošedý lesk v jeho očích mě lákal a vybízel, abych mu důvěřovala, ale jak bych mohla? Byl můj nepřítel.

Kapitola 1

Londýn, o měsíc dříve

Děšť se vytratil a sluníčku se podařilo aspoň místy proniknout šedým závojem mraků. Od škvárové dráhy stoupala pára a kroky štafetových běžkyň pleskaly o její mokrý povrch.

Musela jsem dávat dobrý pozor, abych neuklouzla, až přeberu kolík a sama se rozběhnu. Soustředěně jsem hledala nohama na dráze co nejlepší oporu. Pohled přes rameno mi sdělil, že se má chvíle blíží. Zhluboka jsem se nadechla, roztáhla prsty rukou k pevnému a bezpečnému úchopu a spustila se lehce do kolen, abych do prvního kroku mohla vložit větší sílu. Jak se Anh blížila, slyšela jsem její dech. Naše pohledy se setkaly a já jsem k ní poslala kratičký úsměv, když jsem se rozbíhala, abych si od ní rychlým pohybem převzala kolík.

Ucítila jsem, jak mi hned první dotek kolíku jako mávnutím kouzelného proutku přidal na síle. Anh dnes běžela rychle, ale ještě jsme neměly vybudovaný takový náskok, abychom měly vyhráno. Když jsem vybíhala z oblouku na rovinku, svaly už mě pálily. Na rozdíl od jiných holek z týmu jsem delší štafetové běhy na čtyři sta metrů měla ráda. Patřila jsem sice k nejrychlejším i v krátkém sprintu, ale teprve na delší vzdálenosti jsem

nad spolužačkami mohla skutečně vyniknout. Někdy jsem měla pocit, že čím dál mám běžet, tím rychlejší se můžu stát. Dech mi pumpoval v plicích, srdce mi v hrudi tlouklo jako kovářské kladivo a pot na kůži mě ve větru téměř studil. Cítila jsem se tak živá a zcela ve svém živlu. Pustila jsem se do poslední zatáčky a před finišem ještě víc zmobilizovala síly. Moje kroky byly čím dál rychlejší, a jak jsem se blížila k cílové rovince, vnímala jsem jástot svého týmu. Aniž bych se musela ohlížet, věděla jsem, že všechny soupeřky zůstaly poražené za námi.

„Thorn! Thorn! Thorn!“ povzbuzovali mě a já se smíchem zvedla paže do výšky, když jsem jako první proběhla cílovou čarou.

„To byl ale běh!“ radoval se i náš učitel pan Wright a vykročil mi po dráze naproti, ještě než jsem pomalu doběhla a zastavila. Opřela jsem si ruce v bok, abych popadla dech, a chvíli si masírovala pulzující stehenní svaly. Na to, abych mu odpovídala, mi chyběl vzduch, proto jsem prostě přikývla, a to už k nám máváním přivolával zbytek družstva. „Skvělý běh!“ chválil nás a postupně všechny poplácal po ramenou. „Jestli si udržíme tuhle formu, můžeme mistrovství vyhrát!“

Anh vedle mě se široce zazubila, rozpustila si namodro obarvené vlasy z pevného copu a štouchla mě do boku.

„Když máme za žolíka tebe, nemůžeme nikdy prohrát.“

„Nesmysl. Vyhrály jsme jako tým. Jsme všechny ve skvělé formě,“ zašeptala jsem rozpačitě. Neměla jsem chuť ocitat se ve středu pozornosti.

„No výborně, holky. Pro dnešek máte padla. Takže honem do šaten a nezapomeňte: v pátek jeden mimořádný trénink, abychom si udrželi formu až do mistrovství.“

„No výborně,“ zareptala vedle mě Cassie a nakrčila nosík, až se jí roztančily pihy. „V pátek jsme přece chtěly jít do kina.“

„To doženeme,“ utěšila jsem ji. „Ale jen si představ, jak by to bylo super vyhrát teď na konci školního roku mistrovství. To by mi pak ten trénink navíc vůbec nevalil.“

Také Anh se zpod svých modrých kadeří zašklebila. „My prostě asi nejsme tak ctižádostivé jako ty, Thorn. A ten nový film s Jennifer Lawrencovou dávají jen tenhle týden.“

Vydaly jsme se na cestu ze sportoviště do šaten ve školní tělocvičně. Rozhlédla jsem se po tribuně, kde jako obvykle okouněli ti outsideři z naší třídy.

„Shades zřejmě nemají na práci nic lepšího než se dívat, jak trénujeme!“ zabručela Anh a kývla hlavou směrem k tribuně.

Dokonce i ve školních uniformách se těm čtyřem klukům, kteří si sami mezi sebou říkali Shades, dařilo vypadat tak nějak neurvale. Snad to bylo ve způsobu, jak nosili ty svoje vlasy, delší, než bylo zrovna v módě, nebo jak si vyhrnovali rukávy uniformem, sotva skončilo vyučování. Přestože měli všichni na očích tmavé sluneční brýle, cítila jsem, jak mě ten jejich šéf zpoza svých kumpánů pozoruje.

„To je přece jasné. Když Riley vyrazí na hřiště, ti ostatní ho následují jako jeho stíny.“

„A co má znamenat to jejich srandovní jméno... Stíny! Jako by na nich bylo něco tajemného!“

Anh měla dost sebevědomí na to, aby na ty kluky stínů vyplázla jazyk ještě dřív, než jsme je stihly minout. Nejspíš to pramenilo z jejich asijských kořenů – a bojových umění, která trénovala už od útlého dětství. Kdyby měla pocit, že se někdo chová pitomě, dokázala by s ním bez potíží prásknout o zem. Tedy ne že by to už někdy udělala.

„No, tak úplně normální mi ti čtyři tedy nepřipadají. Jen si to vezmi: už skoro dva roky s nimi chodíme do jedné třídy, ale

v podstatě jsme s nimi ještě nemluvíly.“ Pokrčila jsem rameny a rozpustila si vlasy: „To mi tak trochu tajemné připadá.“

Anh jen protočila svoje mandlové oči.

„Jestli se ptáš na můj názor, jsou prostě jen nudní a za celou tu dobu neudělali nikdy nic, o čem by s nimi stálo za to mluvit.“

Zasmála jsem se tomu a ještě se po těch klucích nenápadně otočila, jestli snad Anh nemá fakt pravdu. Ale nudně ti čtyři vlastně vůbec nevypadali. Riley působil většinou hodně vážně. A tři stíny, které ho neustále pronásledovaly, Conrad, Sam a Garret, vypadali prostě jen nepřístupně, zvláště teď, když všichni naskočili na skateboardy a rychle zmizeli.

„Už jdou pryč,“ konstatovala jsem a otevřela Anh dveře do tělocvičny.

„Zřejmě se chystají vlézt zpátky do těch temných doupat, odkud vylezli.“

„Ty jsi ale dneska protivná,“ popíchlá jsem Anh a vstoupila do šatny. Vzduch uvnitř byl jako vždycky zatuchlý a páchl po zpocených ponožkách. Před stěnou rezavě červených skříněk postávaly moje parťačky z družstva a spolužačky a převlékaly se z propocených školních triček zpátky do normálních šatů.

„Co vlastně plánuješ na narozeniny?“ zeptala se mě Cassie, která si právě rozčesávala svoje zlaté kadeře.

Bála jsem se, že ta otázka přijde. Abych se jí pokusila vyhnout, otevřela jsem nejdříve svou skříňku a přetáhla si běžecké tričko přes hlavu.

„Hmm,“ zavrčela jsem přes zpocenou látku. „To netuším. Vlastně jsem z toho nechtěla dělat nic moc velkého.“

Cassie jako vždycky, když se jí něco nelíbilo, nakrčila nosík. Starostlivě si v zrcadle prohlížela zčervenalé tváře. Přestože ještě ani nebylo pořádné léto, zřejmě už stihla chytit lehký úžeh.

„Ale no tak, Thorn! Šestnáct je ti jen jednou!“ vmísila se do debaty Anh.

Sevřela jsem rty do úzké čárky. Že zrovna ona mi v téhle věci musí oponovat, mi bylo nepříjemné. Koneckonců mě Anh znala už od školky a dobře věděla, že na tyhle věci moc nejsem. Ne že bych byla zrovna stydlivka, ale ke lvici večírků jsem měla taky hodně daleko.

„Copak ty neplánuješ žádnou oslavu?“ I Cassie se tvářila nevěřičně.

Vklouzla jsem do svého oblíbeného šedého trika a bílou blůzu školní uniformy, kterou jsem měla na sobě při vyučování před tréninkem, jsem nedbale nacpala do batohu.

„Já nevím. Moji rodiče tyhle oslavy taky zrovna nemilují.“ Nasadila jsem grimasu, která Anh rozesmála. „Mám dojem, že jsem doma nikdy neměla víc než tři kamarádky najednou.“

„Bude ti šestnáct, Thorn! To už přece člověk musí být trochu rebel!“ K názoru Cassie a Anh se přidala další ze spolužaček, a to jejich naléhání mě pomalu, ale jistě začínalo otravovat.

S menší péčí než obvykle jsem si zapletla po ramena dlouhé vlasy do volného copu a hodila na sebe tmavomodré školní sako.

„Něco asi uděláme, ale vlastně jsem o tom ještě vůbec nepřemýšlela. Je to ještě hrozně daleko.“

„Vždyť to nejsou ani tři týdny!“ namítla Anh. „Já si teda myslím, že bychom měly naplánovat něco pořádného. Nakonec tvoje narozeniny připadají přímo na první den prázdnin. Budeme mít za sebou celý školní rok, vyhrané mistrovství a...“

„Ty jsi tedy optimistka. Nechce se ti ani na mimořádný trénink, ale už slavíš naše vítězství?“ připomněla jsem jí a doufala, že tím zároveň konečně změním téma.

Začínala jsem těch narozenin mít plné zuby.

„Jsme přece favoritky. Muselo by se něco hrozně pokazit, aby nám to vítězství uniklo,“ prohlásila další optimistka Cassie a zavázala si botu. Nato vstala a popadla svou tašku: „Já už musím. Ale když budeš potřebovat pomoct s plánováním oslavy, Thorn, stačí říct!“

Já s ničím pomoct nepotřebovala! A už vůbec jsem nepotřebovala žádnou oslavu. Jen to zjevně nikdo nechtěl slyšet.

„Jasně, Cassie,“ zamumlala jsem proto odevzdaně. „Díky za nabídku.“

„A v každém případě musíš pozvat pár bezva kluků!“

Cestou domů jsem přemýšlela, jestli se mnou není něco v nepořádku. Oslavy měl koneckonců rád každý. Kromě mě. A bylo mi jasné, že oslava bez těch „bezva kluků“ nebude určitě nic moc. Já jich totiž zrovna moc neznala. Netušila jsem, kde bych ještě na to měla brát čas. Každý můj den byl kompletně naplánovaný. Škola, pak běhání, k tomu jsem příležitostně doučovala susedovic děcko matematiku. A když už jsem někdy mezitím náhodou neměla co dělat, měla jsem chuť si občas prostě přečíst pěknou knížku nebo se jen tak projít s Anh a Cassie. Už jen ze zmínek o party jsem měla nervy na pochodu. I když mě samozřejmě těšilo, že jsem podle všeho tak oblíbená, že se mnou chce každý oslavovat.

Zatočila jsem za roh a loudala se po ulici lemované pěknými řadovými domky. Vítr mezitím rozfoukal mraky a nebe se obléklo do letní modři. Na polovinu června bylo ale chladno, a přestože jsem měla triko s dlouhým rukávem, byla mi zima. Třela jsem si ramena dlaněmi a přidala jsem do kroku. Takhle chladno mi bylo už několik dní a pomalu mě začínalo napadat, jestli se na mě nechystá nějaké nachlazení.

„Přece nebudu nemocná zrovna před závodem!“ bručela jsem si pro sebe a přešla na druhou stranu silnice.

„Krucí!“

Dostala jsem prudkou ránu do boku, tak silnou, až jsem upadla na zem. Batoh mi sklouzl z ramene a tvrdě jsem se udeřila do kolene o asfalt.

„Dávej sakra pozor!“ vynadal mi někdo ještě dřív, než jsem pochopila, co se vlastně stalo.

„Co...?“ zamumlala jsem a chytila se za hlavu. Obraz před očima mi splýval a mrkala jsem proti náhlému prudkému světlu. Přicházel ke mně nějaký šedý stín. Jen stín, obrys jakési bytosti, obklopený stříbřitým svitem.

Můj těžký dech ten přelud zaplašil a já pevně sevřela oči, abych si zase zbystrila smysly.

„Jsi v pořádku?“

Sotva jsem se odvažovala otevřít oči. Byla jsem v pořádku? Snad bych si měla opravdu raději udělat inventuru. V každém případě mě všechno bolelo. Namáhavě jsem se zvedla na kolena, otevřela oči, a teď když se svět už netočil kolem mě jako kolo-toč, uviděla jsem proti sobě Rileyho Scotta, který právě ležérně nafukoval mezi rty žvýkačkovou bublinu.

„Ty?“ Stříbrný svit, který ho ještě před chvílí obklopoval, byl ten tam. Školní uniformu vyměnil za kožený kabát dlouhý téměř do půli lýtek. Přiléhavý ohoz pro kápa gangu, pomyslela jsem si.

„Není ti nic, Thorn?“ zeptal se znovu a podal mi ruku. Jakmile jsem ji uchopila, ucukla jsem. Jeho kůže byla na dotek ne-zvykle horká.

„Pomůžu ti,“ řekl, zřejmě aniž by si všiml mého zaváhání. Chytil mě za paži a vytáhl mě na nohy.

„Zatraceně! Fakt to bolí!“ zaúpěla jsem a opřela se mu o rameno, načež se mu oči zúžily do škvírek.

„Prostě jsi mi najednou vběhla do cesty!“ zavrčel a odtáhl se ode mě, aby mezi námi vytvořil odstup.

„To není pravda! Normálně chladnokrevně jsi mě přejel!“ Otočila jsem se k němu a probodla ho očima. Jestli si myslí, že z toho vyjde tak lacino, tak to se tedy plete. Rozčilovalo mě, že mu přes sluneční brýle nevidím do očí. Moc ráda bych byla věděla, co si myslí.

„To se může stát!“ Náš šéf Stínů nebyl právě proslulý svou zdvořilostí. Zdálo se, že s nějakou omluvou určitě nemůžu počítat. „Jestli ti nic není, já už bych zase jel.“ Odešel si prostě zpátky na ulici a špičkou nohy nadhodil skateboard tak, že mu vyskočil rovnou do ruky. „Tak zítra ve škole.“

„To mě tu necháš prostě jen tak stát?“ zavolala jsem nevěřícně a kulhala za ním, i když na silnici pořád ještě ležel můj batoh.

„Žiješ. Teď už budeš v pohodě, ne?“ Další žvýkačková bublina náš rozhovor evidentně ukončila.

„A když ne?“ Natahovala jsem se pro batoh, abych přitom co nejméně zatížila poraněné koleno. „Za dva týdny běžím závody – a teď mám v háji koleno! Takže jak jsi přišel na to, že budu v pohodě?“

Rileyho absence schopnosti empatie mě přiváděla k zuřivosti. Byla to nakonec všechno jeho vina. Ale k mému velkému překvapení se zdálo, že jeho to ještě pobavilo, protože po jeho vždycky tak vážně a nepřístupně působícím obličejí se teď rozlil drzý úsměv.

„Upřímně řečeno, nevypadáš, že by ti rozbité koleno zabránilo v tom, abys ten závod vyhrála. Dneska jsem se na tebe díval.

Mohla bys běžet pozadu a cestou se ještě stavit v supermarketu, a i tak bys byla v cíli první s pořádným náskokem.“

Jeho nečekaný kompliment mi vehnal krev do tváří. Doufala jsem, že si toho nevšimne, když ke mně znovu přišel blíž a vzal si ode mě batoh.

Rychle jsem sklopila oči k botám, abych se na něj nemusela podívat. Jak jsem ještě před chvílí chtěla, aby se po naší srážce projevil trochu starostlivěji, tak jsem teď měla chuť se ho co nejrychleji zase zbavit. Na rozhovory s kluky jsem nějak nebyla připravená. A už vůbec ne s kluky, které všichni považovali za hrozně cool.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptala jsem se proto příkřeji, než bylo nutné, a ukázala na svůj batoh.

Riley se pořád usmíval. „Snažím se zmírnit škody. Beztak mám namířeno stejným směrem, takže tě doprovodím domů.“ Aniž by na mě čekal, naskočil na prkno, nechal prasknout další bublinu a rozjel se.

„To není nutné!“ snažila jsem se ho odehnat, ale i tak jsem za ním spěchala.

„Já vím.“

To je ale blbec! Zatnula jsem zuby, abych nezaklela nahlas. „Tak laskavě zastav a vrať mi můj batoh.“ Rozčilovalo mě, že jsem musela jít rychleji než normálně, abych mu na tom prkně stačila. A v žádném případě jsem nechtěla vzbuzovat dojem, za ním budu někam běhat.

„Jen jsem zdvořilý.“

„Nejsi zdvořilý! Jsi otravný. A koukej mi vrátit ten ruksak!“ Zasmál se, ale zastavil a obrátil se ke mně.

„Nezdá se mi, že by tvému kolenu něco chybělo,“ poznamenal a podal mi batoh. „Slyšel jsem, že budeš pořádat nějakou

oslavu?“ vykládal dál, i když už jsem dávno nestála vedle něj, ale vyrazila napřed.

„Tak to ses musel přeslechnout!“ objasnila jsem a v duchu se ptala, která z mých úžasných kamarádek si byla tou hloupou oslavou jistá natolik, že o ní už musela starostlivě informovat celou školu.

A Riley Scott si přece nemohl vážně myslet, že bych ho pozvala.

Podívala jsem se co nejvíc nenápadně přes rameno, abych z těch jeho stoických rysů vyčetla, co si asi myslí.

Jeho úzké rty byly pořád ještě stažené do pobaveného úšklebku a jeho výrazné lícní kosti působily vedle tmavých skel slunečních brýlí opravdu tajemně. Špinavě blond vlasy dlouhé skoro až na ramena potřebovaly nutně ostříhat a propůjčovaly obličejí cosi troufalého. Ale co se mu odehrávalo v hlavě, to se z tváře prostě nedalo poznat.

„Takže žádná party?“ vyptával se a šel tentokrát nenuceně vedle mě.

„Co se o to vlastně staráš? Vždyť já tě sotva znám. Tebe i ty tvoje *Shades!*“

Zasmál se a ve mně to na krátkou, kratičkou chvíli vyvolalo nevysvětlitelný pocit závratí. Jeho odpověď mi hučela v uších jako ozvěna, ale přitom jsem nerozuměla ani slovo. Zamžourala jsem, protože jsem znovu dostala pocit, jako by ho obklopoval nějaký stříbrný svit. Chytila jsem se za čelo, ale ten okamžik pomínil stejně rychle, jak se objevil.

„Cos říkal?“ zeptala jsem se.

„Říkal jsem, že bychom to třeba mohli změnit.“ Zazubil se a strčil do skateboardu.

Než jsem stihla něco odpovědět nebo vlastně jen pochopit, co tím myslel, zahýbal za roh o ulici dál.

Rázem jsem zapomněla na bolest v kolenu, závody ve štafetě i písemku z matematiky, která nás čekala zítra ve škole. Najednou jsem měla v hlavě jen jednu věc: svou oslavu – a s ní otázku, jestli moje kamarádky těmi „bezva kluky“ myslely zrovna Shades. Něco mě nutilo o tom pochybovat.

Kapitola 2

Další den jsem se probudila s bolením hlavy. Moje oči těžko snášely světlo a do koupelny jsem se došourala jako zombie. V zátylku mi vytrvale tepalo a děsila jsem se chystaného testu z matematiky. V duchu jsem se ptala, jak mám v tomhle stavu vyřešit jedinou úlohu. Před zrcadlem jsem na sebe vyplázla jazyk jako u doktora a pokoušela se poznat, jestli mám zanícený krk. Měla jsem pocit, že mám horečku.

„Vypadám děsně!“ zamumlala jsem a chopila se kartáče, abych aspoň na hlavě zachránila, co se dá. Zelenošedé oči jsem měla rudě podlité, jako bych probděla celou noc. Nic naplat. Bez osvěžující sprchy, která ve mně snad probudí trochu té chuti do života, jsem nemohla z domu.

Když jsem o něco později ještě s vlhkými vlasy přišla do kuchyně, mamka už pro mě měla připravenou krabičku s obědem a toast k snídani.

„Dneska jdeš nějak pozdě, Thorn,“ poznamenala, přilila mému bráškovu Jakovi do hrnku mléko a láskyplně mu rozčučala krátké blondáté vlasy.

„Já vím. Myslím, že jsem nemocná. Možná bych měla zůstat doma.“

Mamka ke mně zvedla oči a obešla stůl. Položila mi ruku na čelo, aby mi zkusila teplotu.

„Opravdu jsi dost horká. Ale to může být z té sprchy.“

Přistoupila ještě blíž a zaklonila mi hlavu, aby se mi mohla podívat do očí. „Nepíšete dneska test z matematiky?“

„Píšeme. Ale tím to není. V matice jsem dobrá..., teda pokud mi zrovna nepraská hlava.“

Vyhнула jsem se dalšímu přepečlivému zkoumání a namazala si toast máslem, i když jsem neměla vůbec chuť k jídlu.

„Třeba tě bolí hlava z toho kluka, co s tebou šel včera skoro až domů,“ prohlásil Jake a mazaně se na mě zazubil.

„Cože...?“ Nevěřila jsem svým uším.

„Viděl jsem, jak s tebou po ulici přichází nějaký kluk se skateboardem. A bavili jste se,“ vyprávěl spokojeně.

„Ty malá kryso!“ vyjela jsem na něj. „Co je ti do toho, s kým se bavím!“

Máma smířlivě zvedla ruce. „Tak hele, vy dva. Už toho nechte.“ Položila Jakovi ruku na záda. „A ty přestaň svou sestru špehovat, dobře?“

„Já ji nešpehoval!“ bránil se dotčeně. „Jen jsem zrovna zkoušel tu novou detektivní sadu s megadalekohledem. A vtom jsem viděl Thorn s tím klukem. Měl dlouhé vlasy!“

Mamka překvapeně zvedla obočí.

„Dlouhé vlasy?“ zopakovala nedůvěřivě a její dosud spíš pobavený výraz se změnil ve znepokojený.

Rozčileně jsem zavrtěla hlavou.

„Tak dost! Riley nemá žádné dlouhé vlasy. Má je jen po ramena! A vůbec, vždyť já ho ani neznám. Srazil mě, když jel na skateboardu, a... ale co, zapomeňte na to! Není to nic, co bychom tu potřebovali rozebírat.“

„Tak hned tak nekřič, Thorn,“ zaprosila mamka a objala mě zezadu kolem krku. Její světlé vlasy mě pošimraly na tváři a vdechla mi malou pusku na spánek. „Vůbec se ti do toho nechci plést. Ale ty by sis nic nezačala s nějakým chuligánem, že ne?“

Protočila jsem oči. Riley Scott a jeho Stíny nepatřili zrovna ke klukům, které by si člověk pověsil na plakátě nad postel.

„Nedělej si starosti, mami. Stejně nemám čas si s někým něco začínat,“ ujistila jsem ji s pohledem upřeným do jejích zářivě modrých očí, které si byly s těmi mými tak nepodobné, že musel snad každý na první pohled uhodnout, že není moje biologická matka. Přesto mi nikdy ani ona, ani táta nevnukli ani náznak pocitu, že bych jako adoptivní dítě byla méně milovaná než jejich biologický syn Jake.

„Ale já přece neříkám, aby ses držela od kluků dál. Holka v tvém věku se přece musí zajímat o opačné pohlaví.“

Jake se jako každé devítileté dítě rozchechtal, jakmile se objevilo téma lásky. Moje bolení hlavy se zhoršilo.

„Mami, prosím. Můžeme o tomhle mluvit někdy jindy?“ Zlomila jsem si toast napůl a nacpala si svačtinovou krabičku do batohu. „Ta hlava mě zabije, a to mě čeká ještě ta pitomá písemma z matiky.“

„Pozveš toho chlapce na svoje narozeniny?“ vyptávala se mamka s chutí, protože s tím mučením zřejmě nehodlala jen tak skončit. *Narozeniny*, jak nezapomněla zdůraznit. To fakticky neznělo jako nějaká nezapomenutelná party – spíš mi to připomínalo čaj a bábovku u prarodičů.

Rozčileně jsem vstala a zajela si prstem pod límeček blůzy školní uniformy. Připadala mi dneska neobvykle těsná a k tomu jsem měla pocit, že se mi látka na rozpálené kůži musí roztavit. V tomhle stavu jsem fakt neměla náladu rozebírat smysl nebo

nesmysl nějaké oslavy, natož pak seznam hostů. A momentálně jsem si nebyla ani jistá, jestli své narozeniny chci vůbec slavit. Takže jsem nechápala, proč by moje mínění v tomhle ohledu měla měnit zrovna ta hloupá srážka s Rileyem Scottem. Klukem, který si o sobě myslí, kdovíjak je cool...

Zhluboka jsem se nadechla, zahrnala všechny myšlenky na něj a jeho Shades a donutila se k úsměvu.

„Proč se nezeptáš Jaka? Náš malý Sherlock Holmes bude nejspíš vědět líp než já, koho pozvu a koho ne.“

„Ta písemma byla naprosto příšerná!“ vztekala se Anh a mrskla svou tašku na stůl školní jídelny. „Nevěděla jsem toho ani polovinu. Táta se zblázní, jestli přinesu další špatnou známku. Zničí mi to celé vysvědčení!“

Znala jsem Anh už od školky, takže jsem věděla, že když se pustí do těchhle litaní, žádnou odpověď neočekává.

„Ve všech ostatních předmětech jsem se do toho tak opřela, a teď mi matika zmastí celý průměr.“ Posadila se a vytáhla ze svačkové krabičky kus studeného kuřete od včera. Zatímco špičkami prstů oddělovala mezitím rozmočenou kůži od masa, brblala dál: „Copak tys tu třetí úlohu vyřešila? Ty určitě jo. Tys byla v matice vždycky dobrá. Proč,“ pořádně si ukousla, „proč nedoučuješ mě, místo nějakého třetáka?“

Než se začnu namáhat s odpovědí, nejdříve počkám, jestli ta otázka není rétorického rázu.

„A ta pátá úloha byla prakticky neřešitelná! To je ale pitomost, dávat dohromady tak dlouhou rovnici, jen abychom se na ni nachytali!“

Považovala jsem za rozumnější Anh neříkat, že mi ta písemma zas tak složitá nepřišla. A navíc mi prostě dneska

nebylo tak dobře, abych se pouštěla do složitějších diskusí. Proto se mi ulevilo, když se k nám se svým tácem posadila Cassie. Anh zaměřila svou lamentaci na ni a já se mohla trochu zatoulat v myšlenkách. Rozhlédla jsem se po jídelně, ale po Shades nebylo vidu ani slechu, jako obvykle. O přestávkách vysedávali většinou na dvoře. Ne že by mě to někdy zájímalo. Ani dneska jsem po nich nějak zvlášť nekoukala – ani po Rileyem.

Protáhla jsem si záda, která jsem dnes měla hrozně napjatá. Už celý den jsem se cítila tak zvláště stísněná a sevřená, dokonce už jsem si rozepnula horní knoflík na blůze, i když to učitelský sbor neviděl rád. Jenže sbor dneska netrpí horečkou...

„Víte co...“ Vrátila jsem neotevřenou krabičku se svačinou zpátky do batohu. „Já... já nutně potřebuji čerstvý vzduch. Je... mi dneska nějak divně.“

Anh se na mě starostlivě podívala.

„Už jsem si všimla, že jsi dneska nějaká špatná. I paní Shepherdová tě okřikovala, že nedáváš pozor. Co se děje?“

Při zmínce o napomenutí paní Shepherdové jsem protočila oči. Nedávala jsem pozor jen krátkou chvíli, protože mi do páteře vystřelila nějaká hrozná, nevysvětlitelná bolest. Sevřela jsem rty. Nejspíš jsem při té srážce s Rileyem dostala na frak víc, než jsem původně myslela.

„Thorn?“ Anh ustaraně nakrčila nos. „Slyšelas, co jsem říkala?“

„Co?“ Nutila jsem se jí poslouchat, což nebylo tak jednoduché, protože celá místnost se začínala točit kolem mě. Pokud možno nenuceně jsem se opřela o desku stolu, abych neupadla. Omdlelá žákyně v jídelně by se zaručeně stala senzací dne.

„Říkám, že jsi hrozně bledá. Nemáme jít s tebou?“

Taky Cassie si mě zvědavě prohlížela a honem vyškrobávala z talíře poslední sousta mletého masa s omáčkou, aby mi mohla pomoci, kdyby bylo třeba.

„Ne, já...“ Podlaha pod mýma nohama jako by se změnila v želé. Pevně jsem se narovнала v kolenou. „Ne, je mi fajn. Potřebuju se jen pořádně nadechnout.“

„Tak jo. Jsme tady, kdybys cokoli potřebovala.“ Cassie se na mě povzbudivě usmála, ale Anh ještě tak docela přesvědčena nebyla.

„Jsi si jistá, Thorn?“ naléhala a začala si rychle balit vlastní svačinový box.

„Jo. Všechno v pohodě, Anh. Fakt. Já... chci být chvíli sama.“

To byla lež. Nevěděla jsem, co se se mnou děje, ale studený pot, který mi začínal stékat po zádech, mi naháněl strach. Málem jsem vyběhla z jídelny, minula spolužáky, kteří se za mnou překvapeně ohlíželi. Jakmile jsem dorazila na dvůr, opřela jsem se s vratkýma nohama o zeď; cítila jsem, že teď nejsem schopná udělat už ani krok. Svět mi před očima splýval, mžourala jsem proti světlu, které přicházelo jakoby odnikud. Hruď mi najednou na dech nestačila, srdce netlouklo, ale jen se slabě chvělo.

Nechala jsem sklouznout záda po stěně, až jsem seděla na zemi a moje prsty se v hledání opory zavrtaly do vlhké trávy. Záda mě páčila jako čert a cítil jsem, jak se mi nad horním rtem střádají kapičky potu. Slyšela jsem zazvonění ohlašující konec pauzy, ale nemohla jsem se pohnout. Byla jsem polapená v plíživě se rozprostírající bezmoci. Už jsem nemohla zdvihnout ani ruku. Vstát a odejít mi náhle připadalo zhora nemožné. Pak jsem svou slabost přijala a malátně si opřela hlavu o chladivou kamennou zeď.

Co se to se mnou dělo?

„Měla jsem zůstat doma,“ zasténala jsem přes bezkrevné rty a třesoucími se prsty si otírala z obličeje pot. Nevěděla jsem, jak dlouho už tady sedím, ale přestože byla moje kůže horká na dotek, měla jsem zimnici. Zaručeně mám horečku. Než jsem zase zvedla oči, školní přestávkový dvůr už se stihl dávno vyprázdnit. Přesto jsem na sobě cítila čísi pohled.

Nebo jsem si to jen namlouvala? Copak jsem přišla o rozum?

„Krucí!“ zaklela jsem a pokusila se navzdory bolestem zhluboka nasát vzduch. Musím zpátky do třídy. Musím zpátky do reality. Tyhle klamy nechat za sebou.

S námahou jsem se vytáhla do výšky, pomalu se postavila na nohy, ale stále jsem se opírala o zeď, jinak bych upadla. Natáhla jsem ruku ke dveřím, když mou pozornost probudilo cosi zářivě červeného na kraji školního areálu. Stála tam postava, velká a temná, s ohnivými křídly, nehybná a strnulá jako z kamene. Vystávala z šedi typické anglické oblohy jako pochoděň uprostřed noci. Zmocnil se mě třes a srdce mi rozbušila panika, protože i přes vzdálenost, jež nás dělila, mnou planoucí pohled té postavy pronikal jako hořící šíp. Ta bytost byla jen přelud, tím jsem si byla jistá, a přesto se mi zrychlil tep, v uších mi hučela krev, jako když se při štafetě pouštím do první zatačky. Zadržela jsem dech.

Fantazíruju. Bludy z horečky – to bylo jediné logické vysvětlení. Zamrkala jsem a protřela si oči, abych své smysly přivedla k rozumu. Cítila jsem své dlaně pevně a bezpečně na tvářích, cítila jsem řasy na konečcích prstů a vdechovala jsem vůni trávy, která mi ulpěla na ruku.

To byla skutečnost. Ne tahle bytost.

Cítila jsem vítr, který mi foukal pod sukni školní uniformy, cítila jsem na nohách vlhký chlad vzduchu a slyšela jsem ptáky uhnížděné v nedalekém křoví.

To byla skutečnost.

S jistotou, že všechno ostatní pramení jen z mé fantazie rozjitřené horečkou, jsem otevřela oči. Avšak na místo, kde stála ta postava, jsem se už podívat neodvážila. Samozřejmě, že bych tam už nic neviděla. Nikdy tam nic nebylo, ujišťovala jsem se, když jsem se potácela dveřmi zpátky do školní budovy a vydala se těžkopádně po chodbě, jak rychle mi to kolena měkká jako máslo dovolovala. Bolest v končetinách už trochu polevila a i moje zběsilé srdce už se stihlo trochu uklidnit, teď když mě obklopovaly bezpečné stěny školy. Dneska to tu ještě nějak vydržím a doma poprosím mamku, ať zajdeme k doktorovi. Na páteční mimořádný trénink můžu rovnou zapomenout, to bylo jasné.

„Po škole?!“ Stála jsem ve dveřích třídy a nevěřicně civěla na učitelku, paní Shepherdovou. Copak nevidí, jak je mi zatraceně zle?

„Přesně tak, Thorn. Hodina je skoro pryč, aniž bys nás poctila svou vzácnou přítomností. Takže to musíš dohnat.“ Přísně si zkrřížila ruce na prsou a netrpělivě zaklepala špičkou nohy. Nato namířila pohled přes zlaté obroučky brýlí na něco v chodbě za mnou a odstín jejího výrazu ještě o jeden stupeň potemněl. „A tady tvůj milý přítel ti přitom může milerád dělat společnost.“

Můj milý přítel? Nechápatě jsem se ohlédla. Moje oči spočínuly na netečném úšklebku Rileyho Scotta. Teprve teď jsem si všimla, že jeho místo ve třídě bylo neobsazené.

„Budete v těch dveřích stát ještě dlouho, nebo půjdete konečně dovnitř?“

V Anhiných očích se zračil údiv, když jsem kolem řádky židlí váhavě zamířila k ní. Údiv, který jsem s ní sdílela. Nehledě

na to, že mi bylo blbě, nejspíš jsem v horečkách přišla o rozum a měla jsem zůstat poprvé v životě po škole, si teď zřejmě bude celá třída myslet, že jsem se celou tu hodinu někde potloukala s Rileyem Scottem.

Zdálo se, že si to myslí i Anh, protože když jsem nechala unavené tělo klesnout do židle za ní, vytřeštila na mě velké tázavé oči.

„Co se stalo?“ zašeptala a kývla hlavou směrem k Rileymu. Tomu ta situace očividně nijak trapná nepřipadala, protože se nedbale svalil na své místo u okna a natáhl si nohy před sebe.

„Thorn!?“ Anhin šepot nabral na naléhavosti.

„Já...“ Co jsem na to asi měla říct? Že dnešek je asi nejhorší den mého života? „To je..., já prostě nevím, Anh. Mně je prostě jen hrozně špatně!“ pokusila jsem se shrnout celou situaci co nejméně slovy, protože paní Shepherdová mě nespouštěla z očí – a já opravdu neměla chuť ještě přilévat olej do ohně.

Můj pohled visel na ručičkách hodin nade dveřmi třídy, jako by je hypnotizoval. Ještě třicet čtyři minuty! Otřela jsem si z čela pot a vyndala si z pusy tužku. Jak mám přežít ještě další třicet čtyři minut? Už jsem byla opravdu na konci sil. Mohla jsem sotva dýchat, natož pak polknout. Hlava se mi točila, a přesto jsem měla dojem, že přes tiché mumlání dalších studentů v místnosti slyším tikání vteřinové ručičky. Těch, kdo se mnou v tohle deštivé odpoledne sdíleli tu pochybnou zábavu sezení po škole, nebylo mnoho. Měli jsme za trest opsat jednu kapitulu z *Bílé velryby*, ale já se prostě nedokázala donutit k tomu, abych zaplnila prázdné řádky v bloku před sebou. Kdykoli jsem se podívala do knížky, rozplývala se mi písmenka před očima a tepání v mojí hlavě nabralo na síle. Holka přede mnou si sbalila do ba-

tohu penál, natáhla si školní sako, zvedla deštník a vstala. Beze slova položila popsané listy na stůl paní Shepherdové a odešla.

„Krucí!“ zavrčela jsem, když mi pohled přes rameno ukázal, že všichni ostatní jsou zabraní do pilné práce. Tedy všichni kromě Rileyho a mě. Riley si ležérně opřel vysoké černé boty, které absolutně nepasovaly k naší ulízané modré školní uniformě, o radiátor, pohupoval se na židli a naprosto ignoroval kritický výraz naší učitelky. Papír před ním byl nepopsaný a *Bílý velryba* zůstala neotevřená. Zašklebil se na mě a vyfoukl mezi rty žvýkačkovou bublinu.

Tiché praskání, se kterým v té své zábavě pokračoval, se mi rozléhalo ve spáncích jako exploze. Zmučeně jsem si zajela rukama do vlasů pečlivě spletených do copu a masírovala si kůži na hlavě. Bubnování deště mě škubalo za nervy.

Tohle musí být ta nejstrašnější forma letní chřipky, jakou jsem kdy viděla. A přitom je za dveřmi konec školního roku. Musím vydržet už jen pár dní. To přece musím zvládnout...

Jako na důkaz, jak moc se pletu, mi od krku až ke kyčlím projela bodavá bolest tak silná, že mě málem zvedla ze židle. S těžkým dechem jsem se sklonila přes lavici a zatnula svaly na zádech, ale pálení nepovolovalo.

„Thorn? Co to tam děláš?“ Paní Shepherdová se zvedla ze židle a přísně si mě prohlížela přes zlaté obroučky brýlí. Jak jinak, že jsem zase dostala já, zatímco Riley si mohl dál dělat, co chtěl! Možná že u něj a té jeho partičky už to učitelé prostě vzdali.

„Thorn?“ zopakovala učitelka tentokrát výrazně příkřeji. „Posaď se pořádně a opisuj text!“

Ta je dobrá! V zádech jsem měla pocit, jako by mi do nich holka za mnou zarazila všechny své neořezané tužky. V panice jsem lapala po vzduchu, ale tlak v mém těle stále narůstal. Bylo

to horší než předtím o přestávce. Mnohem horší. Měla jsem chuť rvát, strhat si ze zad kůži a zalézt si někam do kouta.

Další vlna bolesti mě zkroutila do uzlíčku a já neúmyslně převrhla vedlejší židli.

„Takové chování tady nestrpím!“ zvolala paní Shepherdová a varovně vztyčila prst. „Okamžitě tu židli zase postav!“

Kdyby mě bolest nepřipravila o dech, musela bych se tomu zasmát. Copak nevidí, že nemám daleko k bezvědomí? Proč prostě někdo nezavolá záchranku?

Roztáhla jsem si límec blůzy, ale nepomáhalo to. Svět se začal zase točit. Musela jsem se chytit lavice, tak pevně, že mi zbělely klouby na prstech. Prohnula jsem se v zádech, pevně sevřela oči a lapala po dechu.

„Thorn?“ Starostlivý tón Rileyho hrubého hlasu tiše pronikl do mého bolestí trýzněného vědomí a já se jako zhypnotizovaná otočila k němu. Byl ten poslední, kdo mi mohl pomoci, a přesto se mi v tu chvíli zdálo, jako by mi svýma tmavýma očima hleděl až na samé dno duše. Ten okamžik mi připadal nekonečný a poprvé za celý dnešní prokletý den jsem pocítila aspoň náznak bezpečí. Z transu mě však vytrhlo slovo, které jsem mu odečítala ze rtů, aniž bych tušila, jestli ho skutečně vyslovil.

Běž, rozléhalo se mi v hlavě.

Běž! Rozkaz, který mi zapaloval každou buňku v těle.

Běž! To bylo to jediné, co dávalo smysl.

Lačně jsem nasála vzduch do svých náhle příliš malých plic a horečnatě se podívala z Rileyho na paní Shepherdovou a zase zpátky. Všichni na mě vyděšeně zírali, z hrdla mi vycházelo hrubé supění. Podívala jsem se Rileymu do očí. Pátrala jsem po potvrzení. Po čemkoli, co by mi pomohlo pochopit. Jeho rty znovu utvořily to jedno slovo, a můj rozum se ho chopil.

Běž! rozeznělo se mi v hlavě pronikavě – a já poslechla.

Doslova jsem proletěla kolem paní Shepherdové, v uších její překvapené hulákání, to už jsem ale rozrazila dveře od třídy a řítila se po touhle dobou liduprázdné chodbě. Narazila jsem do jedné skříňky a pospíchala dál, v uších jen ozvěna vlastních kroků.

„Thorn!“ vřískala paní Shepherdová někde za mnou, a mě to jen dál pobízelo k běhu. Musím odtud pryč! Hned!

Celou svou silou, kterou jsem jinak používala jen při štafetě, jsem rozrazila vchodové dveře a podruhé toho dne utekla na školní dvůr. Nad Londýnem visely tmavé mraky a dešť smyl ze světa všechny barvy. Všechno kolem mě se rozpouštělo do mlhavé šedi. Srdce mi v hrudi tlouklo a já se horečně rozhlížela, zatímco mi do obličeje padal dešť. Co teď? Kam? Poháněla mě bolest, touha po bezpečí.

Na louce pod stromem se ukrývali před deštěm Conrad, Garret a Sam, kluci z Rileyho gangu. Očividně čekali na svého šéfa. Jinak bylo venku jen pár lidí schovaných pod deštníky, ale všichni se teď udiveně ohlíželi po mně, zatímco ven za mnou spěchala s křikem paní Shepherdová, těsně následovaná hloučkem mých spolužáků.

Musela jsem dál. Pryč od toho všeho, prostě jen pryč. Neměla jsem tušení, co a kam mě žene, ale ani jsem neměla čas o tom přemýšlet. Zdálo se, že moje nejhlubší nitro ví, co je pro mě dobré, a tak jsem běžela dál. Po kluzké trávě louky vzhůru na nevysoký pahorek a ke skupince stromů, které dělily školní dvůr od přilehlého parku.

Běžela jsem, až mě páliło v plicích, tak rychle, jako by šlo o mistrovství. Křik paní Shepherdové z dálky za mnou však přesto neustával. Znovu se mě zmocnila bolest a já slepě zakopla

o vyčnívající kořen. Plnou vahou jsem dopadla na už tak dost pochroumané koleno a tvrdě přistála na zemi. Zuby mi cvakly o sebe a náraz mi vehnal slzy do očí. Viděla jsem učitelku, jednou rukou si clonící oči před deštěm, jak se pomalu blíží, a bolestně jsem sevřela víčka.

Co si o mně pomyslí? Jak to celé mám teď vysvětlit?

Dříve než jsem ale stihla najít na tyto otázky odpovědi, zvednul mě někdo rázně ze země. Najednou už jsem pod nohama necítila zem, na ústa se mi pevně přitiskla čísi ruka a ztlumila můj polekaný výkřik ve chvíli, kdy mě cosi tvrdě přitisklo zády ke kmeni stromu.

„Pssst! Buď tiše!“ nařídil mi hrubý hlas. Když jsem zvedla zrak, dívala jsem se do tmavých očí Rileyho Scotta. Svým tělem se opíral o mé, držel mě uvězněnou mezi sebou a kmenem stromu a obklopovala ho mocná tmavošedá křídla.

Křídla? Zamrkala jsem. Copak mám už zase halucinace? Ale když jsem znovu otevřela oči, perutě složené z třpytivých pírek byly stále na svém místě. Pohybovaly se, když mě Riley paží přivinul blíž k sobě. Jeho pleť byla nepřírozeně horká.

Copak jsem přišla o rozum?

Moje myšlenky se pustily po horské dráze bez záchranné brzdy a mně se udělalo špatně. Chtěla jsem křičet, ale na rtech mi stále ležely jeho prsty.

„Nehýbej se!“ nařídil mi tiše a naklonil křídlo trochu níž, abychom oba získali výhled před blízké křoví na paní Shepherdovou, která se pátravě rozhlížela naším směrem. Otrásla jsem se, když jsem si jen představila tu ostudnou tirádu, co mě čeká.

Netušila jsem sice, co se to tu děje, ale jedno mi bylo jasné: bude z toho pěkný průšvih! Ale proč ještě nic neslyším? Zamžourala jsem a zaostřila akorát včas, bych viděla paní Shepher-

dovou, jak se nakonec s pokrčením ramen obrací zády a promočená deštěm spěchá zpátky tam, odkud přišla.

Co mělo tohle k čertu znamenat? Jak to, že mě vůbec neviděla, přestože se dívala přesně naším směrem? A ještě mnohem důležitější byla otázka: Jak to, že neviděla ta gigantická stříbrošedá křídla, která mě a Rileyho obklopovala jako ochranný štít?

Jako by se mé myšlenky na křídla postaraly, aby se svět dal znovu do chodu. Riley zvedl opeřené perutě a zakryl jimi nás oba před velkými a těžkými kapkami vody, které na nás začaly z koruny stromu dopadat.

Zatřepala jsem hlavou. Ty halucinace mi naháněly strach. Opravdu bych měla co nejrychleji vyrazit k lékaři. V puse jsem měla sucho a nedostávalo se mi dechu. Celá ta věc byla úplně šílená, a já se v panice pevně tiskla k jedinému člověku, který se toho šílenství podle všeho účastnil se mnou. Nepřístupnému outsiderovi Rileymu Scottovi. Klukovi – a já věděla, že je to praštěné – který měl křídla!

V očích se mu zalesklo a on zkroušeně protáhl obličej.

„Ty je vidíš, vid?“ zeptal se a lehce vyfoukl vzduch k prýrkům, která nás obklopovala.

Jestli je vidím? Opravdu se mě tu vážně ptá, jestli vidím ty obrovské šedé chomáče peří, co mu vyrůstají ze zad? Copak on je snad vidí taky? Jsou snad naše halucinace společné? Je něco takového možné? Ale, ptám se, je vůbec možné, že tohle všechno žádná halucinace *není*?

Slabě jsem přikývla a zdráhavě zvedla ruce. Prsty se mi třáslly. Bylo to pomatené! Pomatené přijmout, že to něco, k čemu dneska došlo, se doopravdy stalo. Pomatené, a přece to byla jediná možnost.

Zvědavě a zároveň nevěřičně jsem se dotkla sametově hebkých pírek. Mýlila jsem se; nebyla prostě jen šedá. Teď, jak byla vlhká, rozehrála se všemi barvami duhy. Krátce jsem dokonce měla pocit, že mohu prohlédnout skrz ně, jako by byla tetelením horkého vzduchu. Konečky prstů mě svědily a já se bojácně podívala na Rileyho.

„Pustím tě, když slíbíš, že nebudeš křičet,“ nabídl a podíval se na mě s očekáváním. I když jsem měla sto chutí rvát z plných plic, přikývla jsem. Beztak mi na křik chyběl vzduch, protože celé moje tělo mělo teď zjevně dost práce s tím, aby sebou bezvládně nepraštilo na zem. A přiznávám, že to poslední, po čem jsem toužila, bylo padnout do mdlob, když mě měl ve své moci tenhle záhadný ptačí muž.

Svatá dobroto, pomoz mi! Snad ty mdloby nebyly ještě ta nejhorší možnost? Do světa si už razil cestu hysterický smích, a já zavřela oči v posledním pokusu celý tenhle přelud nějak odehnat.

„Thorn, slyšíš mě?“ zeptal se Riley a lehce povolil tlak na mé rty. Ruce měl nepřírozeně horké. Přiměl mě, abych se na něj podívala, a povzbudivě se na mě usmál. Pomaličku uvolnil ruku z mých úst, jako by čekal, jestli doopravdy nezačnu křičet. A možná jsem měla. Ale místo toho jsem si pomalu olízla rty a ze všech sil se snažila pochopit, co se to tu děje.

„Já je vidím,“ zašeptala jsem nevěřičně.

„To bys vlastně neměla,“ konstatoval Riley s tím svým křivým úšklebkem a vyfoukl žvýkačkovou bublinu. „Tím se nám všechno trochu komplikuje.“

Kapitola 3

Lucien York se kochal panorámatem Londýna. Ze svého místa na střešní terase přestavěné bývalé vodárenské věže měl výhled na celé město. Temže se pod ním klikatila srdcem města jako stříbrně zářící had, na jejím břehu se pomalu otáčelo obří kolo Londýnského oka a Big Ben na protějším břehu zdaleka převyšoval přístavní jeřáby. Tohle město, když jako nyní vystupovalo z mokra spadaného deště a střechy a průčelí se mu vlhce leskly ve světle náhle objeveného slunce, Lucien miloval.

„Řekni mi jednu věc, Luciene,“ ozval se jeho otec Kane, když vstoupil na terasu vedle něj. „Jsi připraven ujmout se všech svých povinností jako můj nástupce?“ Projel si prsty po lehce prošedivělých skráních jinak ještě tmavých vlasů a zadíval se na syna.

Jejich pohledy se krátce setkaly, než se Lucienovy oči vrátily k městu.

„Žádáš, abych byl připraven, otče. Tak k čemu ta otázka? Není žádné tajemství, že na mě naléháš. V Darlighten Hall už to ví každý.“ Jeho hlas zůstal klidný, i když se v duchu bouřil. Věděl, že bude-li se s otcem dohadovat, nic tím nezmění. Kane York byl náčelníkem klanu. On byl ten, kdo rozhodoval.

„Nikdo na tebe nenaléhá, Luciene,“ oponoval Kane, aniž by do svého hlasu vpustil nějakou vlídnost. „Naše vláda tady v Anglii stojí na vratkých nohách. Náš klan potřebuje pevnou ruku. Náš lid potřebuje tebe.“

Teď už se Lucien obrátil k otci čelem. Odhodlanost v jeho tváři dávala jasně na srozuměnou, že Lucienův souhlas už je pouhá formalita. Kanovy černé oči a sevřené rty pod pěstěným plnovousem nenechávaly prostor ke smlouvání.

„Pak nevím, proč se ještě ptáš. Tvé úmysly jsou jasné. A já se jim musím podvolit, není to tak?“

Kane mlčel. Na krátký okamžik se mu po tváři mihla lítost. Zamrkal a jeho neústupná síla se rázem vrátila. „Nemysli si, že pro mě tvůj názor není důležitý, synu. Ale jestli si chceme v Anglii zachovat samostatnost, jestli se nechceme podřizovat vůli Představených, pak se musíme sami postarat o to, aby zákony našeho lidu zůstaly zachovány.“

Sevřel ruce v pěstia hluboká brázda nad kořenem jeho nosu vyjadřovala vrcholné napětí. „Rebelové získávají na oblibě a Představení už to nebudou dlouho trpět. Musíme nastolit pořádek. A k tomu tě potřebuji dosadit na své místo, ať už věříš, že jsi na to připraven, nebo ne.“ Nato začal po střešní terase přecházet sem a tam. „Jen uvažuj: Když mně bylo devatenáct, upevnil jsem pod vedením Arika Chroma klan tady v Londýně.“ Zastavil se a přísně se na syna podíval: „Už jsi skoro ve stejném věku jako tehdy já. A teď mi musíš pomoci zachovat to, co jsme si tehdy vybudovali. Chci tě mít v Darlighten Hall vedle sebe. Naléhavé záležitosti vyžadují tvou přítomnost ve velké síni a před Radou.“

Tyhle řeči znal Lucien až moc dobře. Nic z toho pro něj nebyla novinka. Věděl přece, že tuto povinnost dostal do vínku. A věděl taky, že klan neprožívá snadné časy.

„Problémy s rebely ale nemáme přece jen my tady v Londýně,“ pokusil se Lucien otce naposledy zviklat. „Srocují se všude a vyžadují nové zákony, otče. Představenstvo nemůže odejmout samostatnost všem klanům jen proto, že někteří jejich členové volají po změně.“

„Změně!“ zahřímal Kane zuřivě, „ta ohrožuje samotnou naši existenci!“ Ztěžka dokráčel k Lucienovi a hrozivě se před ním vztyčil. „Neodvažuj se, synu, brát tohle zlo na lehkou váhu! Jeho hrozba je dnes větší než kdy dřív. Musíme tvrdě zakročit proti všem, kdo nerespektují naše zákony. Dnes bychom nebyli tam, kde jsme, kdybychom se odvážili projevit svou slabost.“

Lucien sevřel rty a svou odpověď spolkl. Jeho otec se v něm mýlí. Samozřejmě že taky opovrhoval rebely. Ale myslel taky na Arika a svého otce. Oba se narodili s výsadami a panovali zde v Londýně jako přátelé. Oba klanu tady v samotném srdci metropole na Temži zjednali bezpečí. A právě pro tohle bezpečí stojí dnes každý z nich na opačné straně. Tedy aspoň by tomu tak bylo, kdyby Aric navzdory veškerému očekávání byl ještě naživu, doplnil Lucien v duchu své přemítání a pokusil se přitom potlačit myšlenky na své vlastní přátele, o které z téhož důvodu přišel. Náhle z nich byli zrádci jejich národa.

Podíval se otci do očí a věděl, že žádná debata už nic nezmění. Jeho cesta byla předurčena předem.

„Ptám se tě naposledy, synu. Jsi připravený splnit svou povinnost vůči mně?“ pronesl Kane tak tiše, že jeho slova málem odnesl vítr.

Lucien se zhluboka nadechl.

Ustoupil stranou, aby se vysvobodil z otcovy nepříjemné blízkosti.

Znovu se rozhlédl po městě. Už se nad ním začínalo šéřit a z tmavých vod Temže stoupala lehká mlha. Byla to denní doba, kterou měl ze všech nejraději. Čas mezi dnem a nocí, který, jak mu připadalo, se k němu tak dobře hodil.

Ladným skokem se vyšvihl na zídku kolem střešní terasy a pohlédl na otce.

„Přestaňme se tvářit a chovat, jako bych měl na výběr, otče. Ty můj souhlas nepotřebuješ. Jsem tvůj syn.“ Pohlédl do hlubiny pod svými nohama a odhrnul si z čela tmavé vlasy. „Já svou povinnost znám, i když se mi vůbec nezamlouvá.“

Jeho tělo ovinul lehký vánek, když se bez dalšího slova vrhl do hlubiny.

Kapitola 4

„Tím se nám všechno trochu komplikuje.“

Výraz „komplikuje“ mi s ohledem na mou situaci připadal jako eufemismus století. Takže, co se to tu vlastně dělo? A kdo..., co... byl Riley?

„Vím, že je toho teď na tebe trochu moc, ale můžu ti to všechno vysvětlit... a vysvětlím. Později.“ Pomalu se ode mě odtáhl, pustil mě a rozevřel křídla. Otřepal se a odletělo od něj milion jiskřivých perliček dešťové vody. „Ale teď na to nemáme čas. Musíme zmizet, než si všimnou, že se ty, malá polobytost, začínáš přeměňovat.“ Jediným plynulým pohybem si složil křídla na záda. Přechýla ho o dobrých dvacet centimetrů, a přesto se přimykala k jeho tělu takřka elegantně.

„Polobytost? Přeměňovat? Co...?“ Vůbec jsem nechápala smysl jeho slov, jen jsem dál nevěřičně civěla na ta obrovská křídla. Takže otázka už nezněla, jestli přijdu o rozum – určitě ne, protože už se to evidentně dávno stalo.

„Krucí, Riley!“ ozval se ze školního dvora výkřik, který mě probral ze zamyšlení. Otočila jsem se, hledala někoho známého, doufala v nějakou pomoc. V záchranu, protože jsem se cítila naprosto ztracená. Zavravorala jsem ve směru, odkud ten hlas přišel, ale Riley mě zadržel. Vzal mě za ruku a naklonil se ke mně.

„Teď, prosím tě, zachovej klid,“ zašeptal těsně předtím, než se na-proti nám jako blesk z čistého nebe rozpřáhly další černé perutě.

Z hrdla mi unikl výkřik a příkrčila jsem se před dalšími nepřirozenými bytostmi.

„Garrete!“ pronesl Riley výhruzně a postavil se ochránářsky přede mě. Určitě to myslel dobře, ale jeho pohyb způsobil, že se mi ta obrovská křídla jakoby z peří ocitla přímo před nosem, což šílenství mojí situace ještě zvýraznilo. „Nemohli byste se chovat trochu klidněji?“ křikl rozčíleně a konejšivě mi stiskl ruku. „Naháníte jí strach!“

Zřejmě si ani nedovedl představit, jak naprostou má pravdu. Udělalo se mi nevolno, když mi konečně došlo, co se tu děje. Garret, Sam a Conrad si teď jen tak mimochodem, stejně jako to právě udělal Riley, poskládali na záda stříbrošedá křídla, jako by to byla ta nejnórmálnější věc na světě.

„Ona vidí, co jsme,“ dodal Riley jako na vysvětlenou a vykročil vstříc svým kamarádům. „Měli jste pravdu. Zdá se, že se přeměňuje.“

Zatřepala jsem hlavou, přitiskla si ruce na uši a pokusila se polapit aspoň jednu jedinou jasnou myšlenku. Co to má znamenat? Co?! Věděla jsem, že bych měla poslouchat, co říkají, ale ta křídla – úplně mě pohlcovala nějakým neodolatelným kouzlem. Se směsicí hrůzy a fascinace jsem chtěla vstřebet a nasát každý jejich detail. Rileyho perutě hrály všemi barvami jako olej, ne, byly tmavší, skoro jako rtuť. Už jsem si nebyla tak jistá, jestli jsou na dotek opravdu jako peří. Připomínaly ho, to ano, a přece vůbec nepřipomínaly ptačí pírka. Spíš se podobaly šupinám. Nikdy dřív jsem nic takového neviděla – což mě teď jen utvrzovalo ve víře, že se mi to celé prostě zdá. Ale taky mi byla zima

a měla jsem bolesti, a to k tomu předpokladu zase tak docela nesesedělo.

„Thorn?“ vytrhl mě z myšlenek Riley. „Slyšíš? Musíme odtud pryč. Nejsme tady v bezpečí.“ Znovu se natáhl po mé dlani – a znovu jsem ucítila jeho žár.

„Nech mě být!“ vykřikla jsem a vyškubla se mu. „Nesahej na mě!“ S panickým strachem jsem se dívala z něho na ostatní Shades – a najednou už mi název toho jejich spolku zase tak scestný nepřipadal. „Já vůbec nevím, co jste zač! Nebo co *to*,“ naznačila jsem pohyb, který zahrnoval je všechny, „má znamenat. Ale jestli se ke mně přiblížíte, začnu křičet!“

V obraně jsem zdvihla ruce a pomalu couvala dozadu. Začínala jsem litovat, že jsem opustila školní pozemek.

„Thorn, prosím.“ Rileyho šepot mě měl nejspíš uklidnit, ale když vykročil směrem ke mně, jeho křídla se pohnula.

„Nepřibližuj se!“ vykřikla jsem. „Myslím to vážně! Jestli uděláš ještě jeden krok, začnu volat o pomoc!“

Pomaloučku jsem tápala dozadu, až jsem se ocitla u toho stromu, ke kterému mě Riley ještě před chvílí tiskl. Potřebovala jsem mezi sebou a těmi bláznivy vytvořit nějakou vzdálenost. Strom mi poskytoval oporu.

„Vy nejste skuteční!“ přesvědčovala jsem sama sebe, protože takovéhle věci se normálně dějí jen ve filmech. Ve skutečném životě nikdy. „Je to nějaký trik!“

S každým krokem, který jsem udělala dozadu, se ke mně Riley o jeden přiblížil.

„Uklidni se, Thorn,“ zapřísahal mě a natahoval ke mně ruce. „Dovol mi vše vysvětlit.“

„Ale já to nechci vědět! Prostě se ke mně nepřibližuj!“

„Za chvíli na nás budou civět všichni!“ zašeptal z povzdálí Conrad a kývnutím hlavy ukázal na skupinku lidí, kteří se procházeli po parku, krátce se zadívali naším směrem, ale jako by na ně obrovská křídla neudělala dojem, kráčeli prostě dál.

Copak jsou slepí? Jak to, že nezůstali stát? Jak to, že se těm démonickým perutím ani nepodivili? Copak neviděli, že jsem v pasti? Neviděli, jak jsou tihle tvorové nebezpeční?

„To, co se teď stane, se ti nebude líbit, Thorn,“ promluvil tiše Riley. Hrozba v jeho hlase byla tak patrná, že se mi na zátylku zjezily všechny chloupky. Kontrolu nade mnou současně převzal tentýž impuls, který mě předtím donutil vyběhnout ze třídy. Viděla jsem odhodlané jiskření v jeho očích, byl jako dravá šelma, která právě zaostřila zrak na svou kořist. Cítila jsem zrychlující se tlukot vlastního srdce, moje svaly se napínaly jako před startem štafetového běhu. „Ale je to pro tvoje dobro.“

Vyrazila jsem. Zakličkovala jsem, vyhnula se kmeni stromu a bleskově klopýtala dolů z pahorku. Věděla jsem, že jsem rychlá, ale přesto netrvalo ani jeden výdech, než jsem pod nohama ztratila pevnou půdu. Riley mě přitiskl k sobě a cosi se mnou trhlo dozadu, jako bych se jediným skokem přenesla ze země až do koruny velkého starého dubu. Nesl mě s sebou, jako bych vůbec nic nevážila.

Šelest listů mi zněl hlučně v uších, ale můj křik opět tlumila jeho ruka přitisknutá na má ústa.

Perutě byly jako ochranný štít ovinuté kolem nás, a přestože já jsem pociťovala smrtelný strach, Riley vypadal, že se dobře baví, protože udělal další bublinu ze žvýkačky a s drzým úsměškem na mě mrknul.

„Vsadím se, žeš ještě nikdy neletěla,“ zalaškoval a roztáhl veliká šedivá křídla. Vycházel z nich neskutečný, oslepující třpyt. Bral mi dech. Svět se se mnou roztočil, v uších mi dunělo. Zády mi jako blesk projela další vlna bolesti a já se bezmocně chytla Rileyho za ramena. Když mě s dalším skokem zdvihl do vzduchu, konečně mě pohltilo milosrdné bezvědomí.

„Už přichází k sobě,“ uslyšela jsem říkat Sama, ještě než jsem otevřela oči. Jeho hlas jsem poznala, protože na tak hubeného kluka ho měl neobvykle hluboký. Sam chodil dvakrát týdně k našim sousedům sekat trávník a zametat příjezdovou cestu, takže jsem ho slyšela mluvit často, i když jsem s ním sama vlastně ještě nikdy nemluvila.

Abych získala trochu času, dýchala jsem dál co nejpravidelněji a držela oči zavřené navzdory nastupující panice. Ti šílenci mě snad unesli! Netušila jsem, kde jsem, jen to, že zvuk blížících se kroků mu připadal cizí a neznámý. Vzduch byl chladný a já ležela na nějakém hladkém čalouněném povrchu, který jsem cítila pod tváří. Hádala jsem kůži.

„Vždyť se vůbec nehýbe,“ odporoval Riley lehce znepokojeným tónem.

„Ale jo, právě si povzdychla. A pohnula rukou,“ trval na svém Sam.

Sotva jsem se odvažovala nadechnout, protože jsem si byla jistá, že mě ti dva právě teď sledují.

„Asi toho na ni bylo trochu moc,“ odušil Riley. Ucítila jsem závan vzduchu, jak se pohnul.

„Už jsi jí řekl, čím je?“ vmísil se teď odněkud z pozadí do debaty Garret. Slyšela jsem, jak se blíží i jeho kroky, ale snažila jsem se tím nenechat rozptýlit. Co myslel tím *čím jsem?*

„Vlastně ne.“ Rileyho žvýkačková bublina s tichým lupnutím praskla. „Nechtěl jsem ji s tím přepadat. Vždyť už jen perutě ji úplně rozhodily,“ řekl.

„Odhalil jsi nás!“ Garret nezněl právě nadšeně. „Proč ses jí tak vlastně vůbec ukazoval? Copak opravdu nebyla jiná možnost?“

To celé snad musí být nějaký špatný vtíp! Vůbec jsem nechápala, že ti divní tvorové mluví pořád dokola o křídlech. Vždyť je to praštěné!

„Tys ji neviděl, Garrete!“ vykřikl Riley. „Byla úplně zkroucená bolestí.“

„To přece ještě vůbec nic neznamená!“

Cítila jsem, jak Riley pokrčil rameny, tak blízko u mě stál.

„Možná ne. Ale jen se podívej na tu krev na zádech její blůzy. Všechno dostává jasný význam!“

Krev? Já mám na blůze krev?!

Otevřela jsem oči a přejela si rukou po zádech. Na dotek byla bolavá, jakoby pohmožděná, ale ta nesnesitelná bolest, kterou jsem cítila už ve škole a ze které jsem nakonec omdlela, byla pryč.

„Tak vidíš. Přece jen jsi vzhůru,“ konstatoval Sam a přísně si zkrřížil paže na prsou. „Jestli jsem to neříkal.“

Nevlídny tón jeho hlasu mi byl ukradený, takovou jsem pocítila úlevu, že jsem ani na něm, ani na žádném z jeho kamarádů už neviděla ta šílená křídla.

Třeba jsem si to celé nakonec opravdu vymyslela? Ale o čem to tu pak celou dobu mluvili? To pro mě zůstávalo záhadou.

Riley mu nevěnoval pozornost, podal mi ruku a pomohl mi se posadit. Měla jsem chuť před ním utéct, ale teď tu byl evidentně jediný ze všech, kdo se ke mně choval aspoň slušně. Ne-přirozené teplo jeho kůže mi náhle poskytovalo téměř útěchu.

„Jak se cítíš?“ zeptal se mírně a důkladně si mě prohlížel.

„Kde... jsme?“ zeptala jsem se a pokusila se v tlumeném světle něco rozeznat. V jinak tmavé místnosti třepotalo jen několik plamínků svíček. Opravdu jsem ležela na kožené pohovce. Okna vysoká až ke stropu byla zatažená těžkými závěsy a stěny zakrývaly široké regály plné knih. Taky na každém volném povrchu ležely knihy s tlustým koženým obalem, nebo umělecky zdobenou vazbou. Větší část parket položených ve vzoru rybí kosti zakrýval koberec, jehož barvu jsem ve sporém světle nedokázala rozeznat, a přestože zařízení působilo nákladně, v koulích světla kolem svíček se vznášela zrnka prachu. Připadala jsem si jako v nějaké knihovně. Nebo v knihkupectví, kde si už dlouho nikdo nic nekoupil.

„Tady jsme v bezpečí,“ vysvětlil Riley, který se od našeho příchodu musel převléknout. Místo školní uniformy měl na sobě svůj obvyklý kožený kabát.

Zvedla jsem obočí: „V bezpečí před čím?“

Garret mlčenlivě stiskl rty a taky Sam se odvrátil, jako by se ho to vůbec netýkalo.

„Tak teď už vážně, Riley.“ Potřebovala jsem si nutně udělat jasno. „Co má tohle všechno znamenat? Kde to jsem? A jak, nebo lépe řečeno, proč jste mě sem přivedli? Dostanu pořádně vynadáno, protože jsem měla být už dávno doma. Nehledě na ten průšvih, co mě čeká ve škole.“ Vstala jsem a výhružně se na ty tři zamračila. „Takže jestli si vy tři šílenci myslíte, že to celé bylo nějak zábavné, tak...“

Riley si povzdechl a pak vstal. „Pověz mi, co vidíš,“ požádal mě a přišel blíž. „Podívej se na mě – a řekni, co vidíš.“

Couvala jsem před ním, až jsem na nohách ucítila pohovku. Bez těch svých žvýkačkových bublin ve mně začínal vzbuzovat hrůzu.

„Magora!“ zatvářila jsem se drsně, i když se pode mnou třásla kolena. Kdyby tu tak byla Anh! „Takže mě teď nechte jít, nebo...“ Chopila jsem se nejbližší knihy a podržela ji před sebou jako ochranný štít.

Riley odevzdaně zvedl ruce: „Ale my tě tu přece nedržíme proti tvé vůli, Thorn!“ snažil se mě uklidnit. „Ale musíme ti vysvětlit pár věcí, které ti zřejmě mohou připadat trochu... praš-těné.“

„Myslíš třeba ty nesmysly s křídly, o kterých jste tu mluvili?“ vykřikla jsem. „Chcete mi tím nahnat strach? Vyřádili jste se v půjčovně kostýmů a řekli si, že by byla sranda pořádně mě vyděsit?“

„Chceš říct, že *ted'* je nevidíš?“ zeptal se rozčíleně a svrástil čelo.

„Možná ses prostě spletl, Riley,“ vmísil se znovu Garret, odsunul stranou hromádku knih a s klidem se posadil na kraj pohovky. „Měli bychom počkat, až se vrátí Conrad, než jí řekneme víc, než je nutné.“

Conrad! Teď jsem si teprve uvědomila, že čtvrtý člen Shades tady chybí.

„Řeknete mi *co?*“ opáčila jsem a přitiskla si bichli na prsa, ale Garret ani Riley mi nevěnovali pozornost.

„Poslal jsem Conrada za Magnusem, aby ho uvedl do situace,“ ignoroval mě Riley.

„O čem to k čertu mluvíte? Kdo je Magnus?“

Pomaloučku jsem si začínala připadat, jako bych mluvila nějakou jinou řečí než oni.

„Tak přivedeme Magnuse sem!“ odpověděl Garret, jako by mě neslyšel. „O polobytostech toho víme příliš málo.“

Riley pokrčil rameny a nejistě se na mě podíval. „Nikdo z nás se s polobytostí ještě nesetkal. Takže se musíme spoleh-

nout na to, co nám řekl Magnus.“ Došel ke mně a uchopil mě za paži. Mým protestům nevěnoval pozornost, otočil mě a ukázal mi na záda. „Krvácela. Za chvíli bude mít narozeniny. Všechno sedí. Začíná se přeměňovat.“

Ohnala jsem se po něm a svou paži mu vytrhla. Otočila jsem krk a pokoušela se rozeznat, jestli mám na zádech opravdu něco vidět.

„O čem to sakra mluvíte?“ Sama jsem však na blůze uviděla flíček zaschlé krve o velikosti nehtu na ruce. Možná mě Riley při tom svém podařeném žertíku s křídly přitiskl ke kmeni stromu moc tvrdě. Ale přestože jsem si byla docela jistá, že krvavá skvrna na mém trupu má právě tenhle původ, stejně mi ten pohled nahnal strach. Tahle jejich hloupá klukovina už začínala zacházet příliš daleko! „Všechno to oznámím svým rodičům. Doufám, že dostanete pořádně co proto! Víte vůbec, kolik je hodin? To už není legrace! Měla jsem být dávno doma. Dovedete si představit, jaké si o mě máma dělá starosti, když jsem nepřišla ani se neozvala?“

Nemohla jsem ani nikomu zavolat, protože mobil jsem měla v batohu – a ten jsem při tom svém kvapném útěku ze školy nechala ležet ve třídě.

Můj strach se rázem změnil v zuřivost. Odstrčila jsem stranou Rileyho, který stál mezi mnou a zdejšími jedinými dveřmi.

„Thorn!“ Jeho zvolání mělo varovný nádech. „Počkej. Máš pravdu! Dlužíme ti vysvětlení. A to taky dostaneš, když se jen na chvíli posadíš a budeš mě poslouchat.“

Ohlédla jsem se a probodla ho očima. „Na to zapomeň, Riley! Nikam si sedat nebudu. Netuším sice, co jste si to tady vymysleli za pitomost, ale rozhodně nemám chuť o tom ještě něco poslouchat.“

„Když mě nebudeš poslouchat dobrovolně, budu tě k tomu muset donutit,“ zavrčel a vydal se dlouhými kroky ke mně.

V panice jsem zdvihla paže před tělo, abych se před ním chránila. Při pohledu do jeho očí mi ztuhla krev v žilách. Rozzuřila jsem ho.

Příliš dlouhé vlasy mu neuspořádaně padaly do obličeje a kožený kabát mu s každým krokem pleskal do lýtek. Parkety pod ním vrzaly, ale když jsem se napřáhla, abych se po něm ohnala knížkou – najednou tam nebyl.

Otočila jsem se kolem vlastní osy, hledala ho ve slabém světle svíček, ale on tam NEBYL. Prostě zmizel. Přímo mně před očima.

„Co...?!“ Obrátila jsem se na Garreta, který se nevzrušeně opíral o kraj pohovky. Ani Sam jako by si vůbec nevšiml, že jeho kamarád se prostě jen tak vypařil. „Co se to tu děje!“ vykřikla jsem znovu a chytla se za čelo. „Kam se poděl Riley?“

„Jsem tady,“ ozval se sám a uvolněně se opřel zády o regál s knihami vedle dveří, jako by tím chtěl naznačit, že pokoušet se o útěk nemá cenu.

„Jak ses tam dostal?“ vykřikla jsem a zavrtěla hlavou. „Nejdřív jsi byl tady, a pak jsi...“

„Zmizel?“ dopověděl za mě, a z jeho pusy znělo to slovo úplně stejně pomateně jako v mých myšlenkách.

„Člověk přece nemůže jen tak mizet!“ odporovala jsem. Nakonec máme nějaké ty přírodní zákony.

Riley se usmál a udělal žvýkačkovou bublinu. „To je fakt. A já byl taky celou dobu tady. Akorát jsi mě neviděla.“ Stoupl si přímo přede dveře a rozpřáhl paže: „Stejně, jako teď nemůžeš vidět moje perutě.“

Šílené! Absolutně šílené!

„Ale ty už jsi je viděla. Dneska, na školním dvoře.“ Zůstal stát a naléhavě se na mě díval. „Vidělas je, protože tam jsou. Pro lidi neviditelné, ale přesto existují.“ Ukázal na Garreta a Sama, kterým se ta jeho řeč zjevně vůbec nezamlouvala. Oba měli mrzutě sevřenou pusou, zatímco Rileyho úsměv se postupně rozšiřoval. „Lidi naše perutě prostě nevidí. Ale ty nejsi člověk, Thorn. Ty jsi polobytot.“ Ztišil hlas: „A v den svých šestnáctých narozenin se přeměníš.“

Kapitola 5

Lucien seděl u psacího stolu a pročítal si papíry, které mu nechal poslat otec. Byly to seznamy jmen. Jmen rebelů.

Připadalo mu těžké k těm jménům přiřadit obličej. Mnohá z nich mu nic neříkala. Někteří z rebelů zběhli už v době, kdy byl ještě malý kluk. Zabloudil pohledem zpátky na začátek seznamu. Jméno docela nahoře znal velice dobře. Aric Chrome. S ním to všechno začalo. On byl prvním z jejich klanu, kdo se postavil na odpor proti zákonům národa Stříbrných perutí. Prvním z mnoha.

Lucien znovu pročítal jména na seznamu a krátce prodléval u těch, která znal. U jmen někdejších přátel, se kterými vyrůstal. Přátel, z nichž se stali rebelové. Na okamžik zavřel oči a ztěžka si opřel hlavu do dlaní. Jak má mít pocit, že je připraven plnit svou povinnost, když to znamená jít proti všem, jejichž jména měl před sebou? Jak je má vůbec najít?

Lucien zkřivil ústa. Nalézt někoho, kdo je v umění zůstat nespářen tak zručný jako národ Stříbrných perutí, bylo opravdu všechno, jen ne snadné. Tito tvorové dovedli svou neviditelnost k dokonalosti. Jinak by taky nebylo možné usadit se přímo mezi lidmi, v srdci Londýna. Splývali s davem, mizeli, kdykoli to bylo nutné, a ukrývali své schopnosti přede všemi, kdo by

v nich spatřovali hrozbu. Zůstávali sami mezi sebou. To byl koneckonců jeden z jejich zákonů.

Na to ale rebelové příliš nemysleli. A taky proto bylo jejich pronásledování tak nebezpečné. Jeho národ si nemohl dovolit budít rozruch.

Lucien pohyboval rty. Tiše si opakoval jména těch, kteří mu kdysi byli blízcí. Potom přeložil papír napůl a pečlivě ho uložil do psacího stolu. Trpce se rozhlédl po nyní prázdné desce stolu z tmavého mahagonového dřeva. Neměl však čas se dále zaobírat myšlenkami, protože ucítil, jak se vzduch kolem něj mění.

Někdo ho navštíví. To nebyla žádná předtucha, nýbrž holá skutečnost. Jeho citlivé smysly mu dovoľovaly cítit věci, které by lidi ani ve snu nenapadly. Tedy aspoň si to myslel, protože lidi nijak zvlášť dobře neznal.

Přesně jak očekával, klika na dveřích se pohnula směrem dolů a nato se dveře otevřely.

„Ahoj Nyx,“ pozdravil návštěvnici a vstal ze svého místa před psacím stolem.

„Ahoj Luciene!“ zatrylkovala Nyx a vzletně se k němu přiblížila. Filigránské, světlým stříbrem zářící perutě, se jí s každým pohybem pohupovaly. „Hledala jsem tě úplně všude.“ Posadila se na kraj stolu a přehodila si nohu přes nohu. „Už pár dní jsem tě sotva viděla.“

Lucien obešel stůl směrem k ní. Její téměř bílé vlasy se třpytily ve světle, které dopadalo do místnosti vysokým oknem. Usmál se na ni a energicky ji zdvihl ze stolu.

„Tohle nedělej,“ poprosil a opatrně ji postavil před sebe. Nechal dlaně položené na jejím štíhlém pase o okamžik déle, než bylo nutné. Byla na pohled i dotek až křehká, tak útlouká byla

její postava. Ale co jí chybělo na mohutnosti těla, to hravě dohonilo její sebevědomí.

Jako by nestála proti budoucímu náčelníkovi Stříbrných perutí, bezstarostně se zasmála a zdvihla ruku k jeho křídům černým jako noc. „Co přesně myslíš?“ zeptala se. „Že si nemám sedat na stůl, nebo že tě nemám hledat?“ Přejížděla prsty po tmavých šupinách připomínajících pířka a dívala se mu přitom přímo do očí.

„Obojí,“ odpověděl rychle a ustoupil o krok. „Víš, že mám moc práce.“ Přistoupil k oknu a zadíval se do dálky. „Otec mě zahrnuje novými informacemi.“ Pokrčením ramen se mu pohuly i perutě. „Je to k nevíře. Člověk by si myslel, že do mě chce za týden nalít všechno vědění klanu.“

Nyx nespokojeně našpulila pusu a přistoupila k němu. Se samozřejmostí ho uchopila za ruku a propletla své prsty s těmi jeho. „Podle mě je dobré, že tě chce dosadit na své místo, abys vedl klan. Všichni uvidí, jaké místo později zaujmeš.“ Stoupla si na špičky, darovala mu zářivý úsměv a zlehka se o něj opřela. „Zajistí nám to naši pozici.“

„Dobře víš, že pro mě moje pozice nic neznamená. Cítím, že mě omezuje. Obešel bych se bez toho vystřídat svého otce jako náčelníka.“

Nyx jen zavrtěla hlavou.

„Bez tvé pozice bychom si ale nebyli příslibeni,“ připomněla mu, než svým čilým pohybem dotančila k dalšímu oknu. „Musel bys strávit život ve stejné samotě jako spousta tvých přátel, kteří neměli to štěstí, aby by žili tady v Darlighten Hall se stříbrnou lžičkou v puse.“

Proti tomu mohl Lucien sotva co namítnout. Velká slabina Stříbrných perutí spočívala v tom, že v jejich národě se rodilo

jen velmi málo dívek. Představení vyjadřovali domněnku, že geny Stříbrných perutí jsou tak dominantní, tak orientované na sílu, že se mezi nimi slabší pohlaví dokázalo prosadit jen velmi zřídka.

„Pak by ses taky připojil k rebelům?“ zeptala se ho a naklonila hlavu ke straně.

Lucien věděl, že Nyx tu otázku nemyslí vážně. Zнала jeho averzi vůči rebelům, chtěla si z něj jen utahovat. Proto na její hru přistoupil. Následoval ji k vedlejšímu oknu a usmál se na ni. Šaty s odhalenými zády a stříbrnými pajetkami jí lichotily a zároveň dopřávaly jejím perutím patřičný prostor.

„Copak by mi tvoje srdce nepatřilo, kdybys mi nebyla přislíbená?“ Položil jí ruce na ramena a vychutnával si vůni její kůže.

Nyx se zasmála. Zavrtěla hlavou, ale současně se k Lucienovi přitáhla ještě blíže. Sahala mu sotva po bradu. „My holky jsme privilegované, Luciene. To dobře víš. Kdybys neměl žádné postavení a jméno, musela bych věnovat srdce jinému, po dobrém nebo po zlém,“ dobírala si ho se širokým úsměvem.

Dotčeně se chytil za srdce. „Jak můžeš být tak bezcitná?“ pokračoval v její malé hře a dovolil, aby ho vzala za ruku a táhla za sebou do chodby. Obdivoval světlý třpyt jejích perutí a stíhala siluetu její ještě téměř dívčí postavy.

„Jsem bezcitná, protože už se celé dny bráníš cokoliv se mnou podniknout,“ vysvětlovala, zatímco ho táhla dolů ze schodů až do parkové zahrady. Když chtěl Lucien protestovat, zdvihla káravě prst: „Já vím, já vím. Máš moc práce. Ale jednou jsem tvá přislíbená, a chvíle, kdy požádáme klan o požehnání k našemu sňatku, se kvapem blíží.“ Přísně na něj upřela své šedomodře se lesknoucí oči. „Mám strach ze zkoušky Představených a tys slíbil, že se mnou budeš cvičit.“

„V posledních týdnech jsem tě hodně sledoval, Nyx. V zacházení s perutěmi i v ostatních dovednostech už jsi opravdu dobrá. Nikdo, kdo tě vidí, by nehádal, že ti bylo šestnáct teprve před půl rokem.“ Položil jí dlaň na tvář a přiměl ji, aby se mu podívala do očí. „Když se na tebe podívám, vlastně už si dokážu sotva vzpomenout, jak jsi ještě nedávno vypadala bez perutí.“ Rozpřáhl jí doširoka paže a vyzval ji pohledem, aby roztáhla také perutě. „Jsi nádherná, Nyx. Ničeho jiného si Představení ani nevšimnou.“

„To je prostě nespravedlivé, že vy kluci máte perutě už od dvanácti let a my holky až od šestnácti,“ postěžovala si s našpulenou pusou. „A ještě k tomu máme zvládnout tu samou zkoušku.“

„Ty to dokážeš, Nyx. Vůbec si s tím nedělej starosti,“ uklidňoval ji a vedl ji kolem mramorových soch andělů dál do zahrady. Kamenné bytosti za nimi otáčely hlavy a sledovaly je očima. Lucien na okamžik ponořený do vzpomínek nechal přejet dlaň po mramoru a dopřál si jeden krátký pohled do minulosti. Uviděl sám sebe, jak si tady v zahradě hraje s kamarády. Bez perutí, bez potíží...

Nyx se přitulila blíž k němu a nedůvěřivě si prohlížela jeden z kamenných výtvorů. „Třeba tohle,“ zamumlala a ukázala na studený mramor. „Ještě jsem si nezvykla, že ve všech věcech cítím živou duši. Nahání mi to strach. Mám pocit, že mě pozorují.“

Lucien se s porozuměním usmál a vedl ji dál. Od bíle se lesknoucích soch k jezírku s lekníny. „Všechny tyhle věci jsou pro tebe ještě nové. Časem se to poddá.“

Opustili cestu vedoucí ke kamennému pavilónu a vykročili po louce k břehu leknínového jezera. Vyplašili žábu, která skočila do vody, takže se po hladině jezírka rozeběhly široké kruhy.

„A polibek?“ Dnes poprvé Nyx nepůsobila tak sebevědomě jako vždy. Lucienovu pohledu se vyhýbala, ale cítil, jak si ho prohlíží v lesklé hladině jezírka.

„Neříkej, že máš strach mě políbit!“ poškádlil ji a usmál se na ni do vodního zrcadla. On sám si ten okamžik, který při obřadu zpečetí jejich svazek a učiní z ní jeho příslibenou před Představenými, přehrával v duchu mnohokrát. A i on cítil určité rozčilení. Nakonec při tom zdaleka nejde jen o polibek. Jde o to, ujmout se své povinnosti. Povinnosti vůči celému národu Stříbrných perutí.

„Nesmysl!“ štouchla ho Nyx pěstí do boku. „Nemám strach... tě políbit. Ale snad... bychom měli...“

„Neříkej, že to chceš trénovat?“ Lucien se nedokázal ubránit úsměvu, když se Nyx rozpačitě zahalila do svých perutí jako do ochranného štítu.

„Troubo,“ zavolala přes husté šupiny, aniž by se ukázala. „Samozřejmě že to nemusíme trénovat, ale nepřipadá ti zvláštní, že přitom...“ Spustila perutě o trochu níž a vykoukla přes okraj: „... že přitom na nás budou všichni koukat?“ V tvářích jí hořely rozpaky. „Copak tobě to nevadí... když to má být náš první polibek?“

Lucien k ní přistoupil blíž. Teprve teď pochopil, že i pro Nyx se co nevidět všechno změní. Objal jí dlaněmi obličej a zadíval se jí do očí. „Mně to nevadí, Nyx,“ zašeptal. „Protože mi tě budou všichni závidět.“

6. kapitola

„Ty vlastně vůbec nemáš existovat.“

Rileyho slova se mi rozléhala v hlavě jako v katedrále. V poslední hodině se nějak stalo, že jsem o tom šílenství, které mi hodlal Riley podat jako skutečnost, začínala minimálně uvažovat. A právě proto mi tahle věta vůbec nešla z hlavy.

Co to mělo znamenat? Já že *nemám existovat*?

„Jsi polobytot, míšenec člověka a Stříbrných perutí,“ vysvětloval mi Riley. „My, národ Stříbrných perutí, máme zákonem zakázáno začínat si s lidmi.“ Podíval se na mě a já poznala, že se ovládá, aby nevyfoukl další žvýkačkovou bublinu. Což znamenalo, že teď mluví doopravdy vážně.

„Co mi tím chceš říct?“ zeptala jsem se, i když jsem si nebyla jistá, jestli vůbec chci slyšet odpověď.

Teď se přece jen ozvalo charakteristické prasknutí. „No, víš přece dobře, jak to chodí... s dětma a tak...“ Rozpačitě si přejel dlaní po šíji. „A lidi a Stříbrné perutě... tohle nesmějí.“

„To jsem nemyslela!“ zavrtila jsem zuřivě hlavou. Samozřejmě, že vím, jak to chodí s dětmi! A mluvit s Rileym Scottem na toto téma bylo to poslední, po čem jsem toužila. „Ale nechceš mi tu vážně tvrdit, že moje matka měla křídla, že ne?“

